

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια οκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΣ την εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει.
 κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
 συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
 και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και είς την άλλοδαπνήν.
 και είς την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάξια κι' έντροπήν.
 συνδρομητή για κάθε χρόνο — **δixώ φράγκα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δixω φράγκα και 'στό χέρι.**
 Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
 κι' όποιος τον παρᾶ δέν δίδει — θά τον φάη μαύρο φίδι.
 Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
 Για τῇ σάρα και τῇ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δέκα κι' έννέα του Σεπτεμβρίου,
μηνὸς μεγάλου και σωτηρίου.

Τρακόσα έννενήντα κι' έννέα λογοριάζω,
και μέσα 'στῆς 'Αθήνας τοὺς δρόμους λημεριάζω.

**Έστών 'Ανακτα ο Φασουλῆς,
ο πολυπράγμων σεδντζλῆς.**

Α'

Πάτερ, φίλε Βασιλεῦ, πῶς θά μᾶς συμπαθήσης
 τίς μέραι καθάρσι 'στό πέλαγος καθίσης.
 καίριος καθάρσεων, κι' αν μέγας και πολὺς
 περισσότερον τον νόμον νά φυλάξης.
 μή νομίζης, Βασιλεῦ, πῶς κι' ἄλλαι Βασιλεῖς
 κοινοῦ 'στών καθάρσεων τάς νέας διατάξεις.

...κι' αν ἔχης ἀπὸ 'μᾶς προσόντα μεγαλύτερα,
 ...κι' αν ἔχης τιμαλφεῖς 'στό στέμμα σου ἀστέρας,
 ...αν πρὸς πολὺ καλὰ και πίνης πιὸ καλλίτερα
 ...τό κόμμα τὸ φρικτὸν νά φέρης τῆς χολέρας.
 ...όποιος νομίζει, Βασιλεῦ, κι' ἀληθινὰ θαρρεῖ
 Βασιλέων τάντερα πῶς σέβεται τὸ κόμμα,
 ...μπαγλαρώμα με ρόπαλο βαρὺ
 ...ένα καλὸ καθάρσιο 'στό φλύαρό του στόμα.

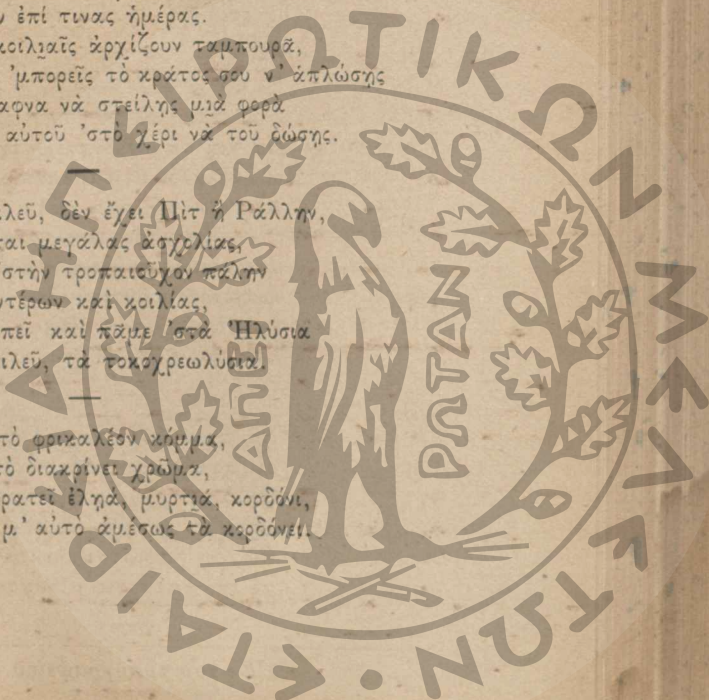
...ὅπως λέγεται είς τὴν ἐπιδημίαν
 Βασιλεὺς κᾶν Φασουλῆς, κᾶν πλούσιος κᾶν πένης,
 ...ὅταν παραδέχεται διάκρισιν καμνίαν
 ...μὴν παμβαίλισσα παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
 ...Μεγαλειότατε, ποτὲ δέν θά θελήσης
 ...εἰς τὸ κράτος σου αὐτὸ τὸ βακτηριδίον,

πρὸ πάντων δὲ είς ἐποχὴν παραδοφάγου λύσεως,
ποῦ κόψιμο μᾶς ἔπιασε για τὸ τοκομερίδιον.

Εἰς τόσα νέα κόμματα τῆς κραταιᾶς Βουλῆς
 μᾶς εἶναι ὅλως περιττὸν τὸ κόμμα τῆς χολέρας,
 καί σύ, Μεγαλειότατε, καθὸ λαοφιλῆς,
 θά ὑπομείνης καθάρσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.
 Μ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἡ κοιλίαις ἀρχίζουν ταμπουρά,
 σ' αὐτὸ τὸ κόμμα δέν 'μπορεῖς τὸ κράτος σου ν' ἀπλώσης
 καὶ τὸν Καλλίνσκη ἔξαφνα νά στείλῃς μιὰ φορά
 καὶ τὰ παπούτσια δι' αὐτοῦ 'στό χέρι νά τοῦ δώσης.

Αὐτὸ τὸ κόμμα, Βασιλεῦ, δέν ἔχει Πιτ ἢ Ράλλην,
 μήτε με φόρων τρώγεται μεγάλως ἀσχελίας,
 χωρὶς ἀντιπολίτευσιν 'στὴν τροπαιεύχον πάλιν
 χαλᾶ τὸ 'Ισοζύγιον ἐντέρων και κοιλίας,
 κι' ὁ στόμαχος χρεωκοπεῖ καὶ πᾶσι 'σὰ 'Πλύσια
 καὶ λησμονοῦμεν, Βασιλεῦ, τὰ τοκοχρεωλύσια.

Αὐτὸ, Μεγαλειότατε, τὸ φρικτὸν κόμμα,
 ὁποῦ πρασινοκίτρινον τὸ διακρίνει χρώμα,
 ὡς σύμβολόν του δέν κρατεῖ ἑλῆα, μυρτιά, κορδόνι,
 ἀλλ' ὅποιος τάσσειται μ' αὐτὸ ἀμέσως τὰ κορδόνια.

Αὐτὸ τὰς πύλας τῆς Βουλῆς ποτὲ δὲν τὰς ἀνοίγει, αὐτὸ τὰς κλείνει, Βασιλεῦ, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ, πᾶν κόμμα μέγα ἢ μικρὸν ἀλύπητα θερίζεται καὶ τέταρτον καὶ ἀπὸ τρίτον καὶ τρίτον ξεκληρίζεται.

B'

Ὅπῳτάν εἰς τὸ Αἰξ-λέ-μπέν ἐλούζετο ἀνέτως εἰς ἓνα φύλλο Γαλλικὸ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆτος διαβάσαμε μετὰ χαρᾶς φιλόμουσος πῶς εἶσαι, ὅτι τὰς Μούσας ἀγαπᾷ καὶ τὰς περιποιεῖσαι, πῶς πρὸς ἐκείνας πάντοτε τὴν προσοχὴν σου στρέφεις καὶ σὺ τοὺς νέους ποιητὰς τοὺς συντηρεῖς καὶ τρέφεις.

Αὐτὰ πηδῶν ἐδίδαξα εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σαλέψῃ ἡ βίδα, μοῦ εἶπε δὲ ὁ Περικλῆς «ἀλήθεια, βρέ κενέρη, ὁ Βασιλεὺς σὲ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει; Γ1' αὐτὸ ὑπερφάνειαν ὁμογενοῦς ἀπέκτησες, γιὰ τοῦτο Μέλαιθρον καὶ σὺ 'στὸν Φαληρέα ἔκτισες καὶ ξένοιστος ξαπλόνεσαι κατὰ τὴν παραλίαν... ὁ Βασιλεὺς σοὺ τῶκτισε χωρὶς ἀμφιβολίαν. Γιὰ τοῦτο, ἀφιλότιμε, μοῦ 'βγήκες ἀρχοντόπουλο, γιὰ τοῦτο ἔχ' ἡ μοῦρη σου ἀλλοιωτικὴ γαλαῖα, γιὰ τοῦτο φράσκο ἐκέψες καὶ σὺ 'στὸν Αἰδονόπουλο καὶ 'στους Ἑβραίους 'πούλησες τὴν δανεικὴν βελλάδα. Ἄ! τώρα πᾶ κατὰλαθα... καὶ σὺ ὁ Φασουλῆς βεβαίως εὐνοούμενος θὰ εἶσαι τῆς Αὐλῆς, ἐνῶ δὲ ζῆς δι' ἀφειδοῦς Βασιλικῆς δαπάνης μὲ τρόπο τὸν ἀνῆξερο καὶ τὸν φτωχὸ μᾶς κάνεις. Μὲ χρήματα βασιλικά γεμίζεις τὸ κεμερί καὶ ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ λούσα σου ἐσάστιζα καὶ τᾶχανα, ἀλλ' ὅποιος ἔχει μπόλικο, βρέ Φασουλῆ, πιπέρη ἐκείνος ὅπως ξέρομε τὸ βάζει καὶ 'στὰ λάχανα. Γ1' αὐτὸ καὶ 'στὰ χρεώγραφα τὸ εἶναι σου σκορπᾷς... Ἄ! τώρα πᾶ κατὰλαθα... τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς; ὁ Βασιλεὺς σὲ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει μαζί μὲ τὴν γυναῖκα σου καὶ μ' ὅλα σου τὰ βρέφη».

Κ1' ἐγὼ τοῦ εἶπα: «Περικλῆ, τί λόγους νὰ προφέρω; ἐν τῆς Αὐλῆς νὰ τρέφωμαι καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω; Τί πλούτος ἀπροσδόκητος!... τί ξαφνικὸ μεγάλο!... ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μὲ τρέφει δίχως ἄλλο... Αὐτὸν προστάτην θεωρῶ καὶ χορηγὸν καὶ φίλον καὶ γιὰ νὰ γράψῃ σὺν τῷ Αἰξ-λέ-μπέν τὸ φύλλον πῶς ἀφθονον 'στὴν ποιήσιν τὸ ἔλεος τοῦ βρέχει αὐτὸ βεβαίως, Περικλῆ, θὰ 'πῇ πῶς καὶ τρέχει. Τῶν ποιητῶν τὰ ὄνειρα δὲν 'πήγανε χαμμένα καὶ ἐγὼ μὲ δάφνης στέφανον πρὸς τὸ Παλάτι τρέχω... ἀκούς ἐκεῖ!... ὁ Βασιλεὺς νὰ δαπανᾷ γιὰ 'μένα καὶ ἐγὼ γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ χαμπάρι νὰ μὴν ἔχω; Τί πράγματα παράξενα!... τί κόσμος εἶναι τοῦτος!... νὰ σαταλάται διὰ σὲ τοῦ Βασιλέως πλούτος, καὶ σὺ πῶς εἶσαι πλούσιος νὰ μὴν τὸ ξέρης διόλου καὶ νὰ τραβᾷ μαρτύρια καὶ φτώχεια τοῦ διαβόλου; Ὅρσε σὲ καθε ποιητὴ καὶ 'μένα τὸν μουρμούρη... τί οὐρανοκατέβατο μᾶς ἦλθε κελεπούρι!... Τὸ Μέλαιθρον ποῦ χρεωστῶ καὶ ἀκόμη δὲν ὀρίζω ὁ Βασιλεὺς θὰ τῶκτισε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, καὶ ὅπῳτάν μ' εἶδε πᾶσχοντα, θρηνοῦντα καὶ πεινῶντα ἐκείνος μούδωπε κρυφὰ νὰ παίξω καὶ 'στὰ φόντα, ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὴν τὸ 'πῆς καὶ εἰς ἄλλους, ἀδελφέ, νὰ μὴ γυρέψουν μερικὸ καὶ χάσω τὸν λουφέ.

ὁ Βασιλεὺς μὲ ἐλύτρωσε... τοῦ Βασιλέως ζῆτο... ἂν τὸν πεινῶντων ποιητῶν διατροφεὺς δὲν ἦτο ἀμέσως τὰ 'κακάρωνε ἡ μία καὶ ἄλλη Μούσα καὶ ἐγὼ μαζί σου, Περικλῆ, 'στὴν ψάθα θὰ 'φοροῦσα ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... ὅς ὕψωθῃ 'στὰ νύκτα ὁ Βασιλεὺς μᾶς συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς μᾶς τρέφει.

Γ'

Τί εὐαγγέλια χαρᾶς καὶ πόση εὐτυχία!... ἔρρετω πλέον διαρκῆς καὶ βδελυρὰ πτωχεία. 'Στὸ πείσμα κάθε μασκάρᾳ καὶ κάθε θεοτούμπη οἱ ποιητὰι 'στ' Ἀνάκτορα θὰ 'βρίσκουν ἀποκούμπη καὶ κάθε μόσχος σιτευτὸς πρὸς χάριν τῶν θᾶ σπᾶζεται καὶ σεῖς οἱ ἀφιλόμουσοι ἀπ' ἐξω θὰ λουφάζετ.

Τὰ πάντα θὰ συντρίψωμεν ἐμεῖς ὡς λεπτοκόρουν καὶ κάθε ψάλτην τῶν Μουσῶν θὰ τὸν θαρροῦν μακάρι καὶ τοῦ Ταμείου τῆς Αὐλῆς θὰ τὸν καλοῦν κηρῆνα, καὶ ἐγὼ ποῦ πάντα φουκαρᾶς ἐκάψωνα καὶ ἐκρύωνα θὰ παραβᾶλλω τὴν Αὐλὴν μ' ἐκείνον τὸν δελφῖνα, ποῦ ἔσωσε 'στὰ νῶτα τοῦ τὸν ποιητὴν Ἀρίωνα.

Κλωτσιὰ μᾶς ἦλθε δυνατὴ, καὶ μένει τροβαδούρι, καὶ ἐδέσαμε πολὺ καλὰ τὸ πτερωτὸ γαϊδούρι. Ἐξω ἡ φτώχεια, βρέ παιδιὰ, καὶ ὅς πάη 'στὰ καμμάτια ὁ κύριός μας Βασιλεὺς δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια.

Κ1' ὅπως τὸν ψάλτην ἔτρεψε τῆς Ρώμης ὁ Μακίνας, καὶ ὡς οἱ ἀρχαῖοι Βασιλεῖς εἰς τὰς Αὐλὰς ἐκείνας ἐφόρτωναν τοὺς ποιητὰς μὲ ἀγαθὰ μεγάλα καὶ δόξα τοὺς ἐφόρταιναν καὶ τοῦ πούλου τὸ γὰλιν, ἔτσι καὶ ὁ φίλος Βασιλεὺς θὰ μᾶς περιμαζέψῃ καὶ σὰν Πηγᾶσους ὅλους μας 'στὸν θρόνον θὰ μᾶς ζῆν.

Δ'

Εὐοὶ εὐὰν ὁ Βασιλεὺς!... ὅ! ἀλλάξῃ πλέον γνώμη, ὡς Βασιλεὺς μουσολήπτης μακρὰν θὰ τρέφῃ κόμην, θὰ στιχουργῇ νυχθημερόν καὶ στίχους θὰ μαθαίνει γιὰ ποιητὰς θὰ χάνεται, γιὰ Μούσας θὰ πεθαίνει.

Ἰδοὺ, ἰδοὺ!... τριγύρω τοῦ οἱ τροβαδούροι στέκουν, Ἀνάκτων φαίνονται σκιαί, ὁ κόσμος συγμινεῖται, οἱ δορυφόροι τῆς Αὐλῆς χρυσὰ στεφάνια πλέκουν καὶ μὲ τῆς σκυῶναις ὀϊώχονται οἱ Χαβιροχάνται.

Δὲν ἔχουν πλέον πέρασιν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, ποῦ νύκτα 'μέρα ἐρωτοῦν πόσα πηγαίν' ἡ λίθα... ἂν πρὶν τὸ Χαβιροχάνο τὸ Στέμμα συνεκίνει, μὰ τώρα κοκορεῖται καὶ βασιλεῦ' ἡ λύρα.

Ἐξω μὲ τὸ σκουπόζυλο ἐσεῖς οἱ Τραπεζίται, ποῦ πάντα 'στῆς πεζότητος τοὺς βρωμοβούρκους ζῆτε, μέσα Τυρταῖοι, Πίνδαροι, Ἀρίωνες, Δίσχυλοι, ποῦ στάζουν νέκταρ οὐρανῶν τὰ μύθροσά σας χεῖλη.

Μὲ κεφαλὰς δαφνοστεφεῖς γοργοπετοῦν αἱ ὦραι καὶ βλέπω νὰ κατέρχονται ἀπὸ τὸν Παρνασσὸν καὶ ἐκεῖν' αἱ χρυσοπλόκαμοι τῆς Μνημοσύνης κόραι καὶ γίνονται τ' Ἀνάκτορα κρησφύγετα Μουσῶν.

Ἡ ἁρμονία πλημμυρεῖ τὸ μαγικὸ Παλάτι, ροντοῖνε καὶ γεραίρεται ἡ δάφνη καὶ ἡ ἐλαία, οἱ μαζὶ τοῦ τραγουδοῦν καὶ τῶν ψωμὶ καὶ ἄλατι καὶ λέν «χαρὰ 'στὸν Ἀνάκτορα, χαρὰ 'στὸν Βασιλέα».

Νὰ ὁ Παράσχος γύρω του, ὁ Παλαμάς, καὶ οἱ ἄλλοι, μὲ τὸν χαβὰ του ὁ καθεὶς τὴν νέαν δόξαν ψάλλει, καὶ ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὴν ἐξυμνῶ εἰς στίχους ἀναπαίστους καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν μοῦ λέγει «ξαναπές τους».

Ε'

Κλωτσιὰ μᾶς ἦλθε δυνατὴ, καὶ μένει τροβαδούρι... τί τὰκ... ποῖός εἶσαι;... ποιητὴς ἐκ τῶν γνωστῶν καὶ ἄγνων ὁ θῶν μὲ ὑποδέχεται μαζί μὲ τὸν Βουδούρη [στων... καὶ ὅλοι φωνάζουν 'στὴν Αὐλὴ «καλῶς τὸν καὶ καλῶς τὸν».

Κάτσε νὰ φῆς, κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς, κάτσε τὸν Βασιλέα μας νὰ τὸν καλοκαρδίσης. Ἐδὼ δὲν ἔρχονται πεζοὶ σὰν πρῶτα μασκάραδες, ζάπλωσε τὴν ἀρίδα σου σὰν στιχουργὸς τεμπέλης, καὶ ὅταν ἔδῳ ποῦ κάθεται σὺ χρειασθῶν παρὰδες εἰς τὸν Ταμία πήγαινε νὰ πάης ὅσους θέλεις».

Εἰς τὸ Παλάτι στέκομαι χωρὶς δραχμὴν καμμίαν καὶ τέλος 'στὸν Βασιλικὸν περὶ ταῖς Ταμίαν. Πῶς εἶσαι;... εἶμαι ἄνθρωπος μὲ ποιητοῦ προσόντα καὶ ὅς μου τίποτε λιγὰ νὰ παίξω εἰς τὰ φόντα, καὶ ἐκείνος φράγκα μοῦ μετρᾷ περὶ τὰ πενταχόσα καὶ ἄρῳ τὰ χάσω σὰν στραβὸς γυρεύω ἄλλα τόσα.

Μωρὲ μὰ πῶς τοῦ 'κάπνισε τοῦ Βασιλέως τώρα τὸν ἓνα καὶ ἄλλον ποιητὴν νὰ τὸν βαπτίξῃ πλούσιον;... χρόνους πολλοὺς μᾶς ἄφησε διὰ παντός ἡ φώρα... αὐτὸς μᾶς δίδει καὶ τιμὴν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

Ποῦ τὸλπιζαν οἱ ποιητὰι Παλάτι νὰ χαρῶν καὶ οἱ Τραπεζίται τῆς Αὐλῆς νὰ πῆσουν 'στὰ σκουπίδια;... καὶ ὕστερα 'βρίσκονται πάλαι ποῦ χάσκουν καὶ ἀποροῦν πῶς ὁ Θεὸς ξεκαρῶντα βαστᾷ τὰ κεραμίδια.

Ὅπως ἐνῶ οἱ ποιητὰι 'στ' Ἀνάκτορα τρυφῶν ἀπὸ τὴν πείνα ἐξάφνη τοὺς βλέπω νὰ φοροῦν, καὶ τὴν κοιλίαν τῶν σφιγγόντες φωνάζουν «Ἐλεεῖ, μακάρι, μουσολήπτε, Μακίνα Βασιλεῦ!»

Νὰ! νὰ! χρεώτα ξεφυγᾷ τὸν ποιητῶν τὸ γένος καὶ ἀφίουν εἰς τὰ σπήτια τῶν περιούσιος ὄλε, μαζί μ' αὐτοὺς ψωμὶ καὶ ἐγὼ κατευχαριστημένος καὶ μέσα 'στὸ Βασιλικὸ μὲ θάβουν Περικλῆ.

Στὰς Δυνάμεις μὲ νύκτα γὰρ σπουδαῖα γεγονότα.

Μὲ τοὺς Τροισήδες καὶ πάλι θὰ τὰ μπλέξωμε κακὰ εἰς ζητήματα Σχολείων καὶ εἰς ἄλλα γλωσσικά. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς κάμουν νταβατοῦρι, κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς βγάλουν ἐν' ἀγγούρι, καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σόνα μέσα 'στ' ἄλλα τὰ γέλοια καὶ τὴν γλώσσα τῶν νὰ βάλουν 'στὸν Ἑλλήνων τὰ Σχολεῖα.

Με τὸ νέο τοῦτο κόλπο-ἐξαφνίσθη ὅλ' ἡ χώρα
καὶ γι' αὐτὸ 'στοὺς Εὐρωπαίους καταφεύγομε καὶ τώρα
τὸ πικρὸ παράπονό μας καὶ τὸν πόνο μας νὰ 'πούμε,
πρὶν ἀδίκως γιὰ Σχολεῖα καὶ λοιπὰ πετσοκοπούμε.
Σεῖς δέ, φίλοι Εὐρωπαῖοι, μὴν τὸ ρίξετε βκρεῖα
καὶ μαζέψετε ἀμέσως τῶν Βουλγάρων τὰ λουριά.

"Αν δὲν σκούζετε ν' ἀνοίξουν τὰ Σχολεῖα τῶν Ἑλλήνων
ὅρσε μούντζαις 'στάς συνθήκας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Βερολῖνον
"Αν δὲν βγάλετε σὰν Φράγκοι καὶ γιὰ τοῦτο τσιμουδιά
καὶ ἂν ἀφήσετε μονάχα τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ
γιὰ τὴν γλῶσσα των νὰ κλαῖνε μὲ τραβήγματα μαλλιών
θὰ γενῆτε δίχως ἄλλο μασκαράδες τῶν σκυλιῶν.

Ὁ μαγκούφης ὁ Σταμπούλωφ εἶχε 'πῃ καὶ 'στὸν Γρυπάρη
πῶς διόρθωσις γιὰ τοῦτο 'στὴν Σοβράννια θὰ γενῇ,
μὰ τὸν λόγο του ὅπισω δὲν 'πιστεύαμε νὰ πάρη
καὶ 'στὸν Πρόξενο τῆς Σόφιας πρωτοψεύτης νὰ φανῇ.
Ἀλλὰ τί νὰ περιμένῃς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παίζουν ντέφι
γιὰ νὰ κάνουν τῆς ἀρκουδαῖς νὰ χορεύουνε μὲ κέφι.

Πῶς σὰς φαίνεται μιὰ τέτοια φοβερὴ ἀδιαντροπιά ;...
τὸ παρακαμὴν ἀλήθεια καὶ Θεὸς δὲν ἔχουν πιά.
"Αν δὲν 'τρέχαμε νὰ 'βροῦμε τὸ κουπόνι τοῦ Γεννάρη
θὰ τοὺς 'σπάζαμε τὴ μούρη, ἀλλ' ἄς ἔχουν τώρα χάρι.
Τοῦτο μόνο νύκτα 'μέρα τὸ κεφάλι μας γανόνει...
τὴν ζωὴ των τὴν χρωστοῦνε 'στοῦ Γεννάρη τὸ κουπόνι.

"Ἐχουν τύχη ποὺ μᾶς ρέβει τῶν παράδων ἡ δουλειά,
ἔχουν τύχη ποὺ ἐπιάστη τὸ Κορδόνι μὲ τὸ Στέμμα,
ἔχουν τύχη ποὺ σηκώνει ὁ Μυλλόρδος τὴν Ἑλλά,
ποῦναι σύμβολον εἰρήνης καὶ σιχαίνεται τὸ αἷμα.
"Ἐχουν τύχη ποὺ δὲν ἔχουν στρατιώτας τὰ στελέχη,
ἔχουν τύχη ποὺ κανέναν 'στὰ Σχολεῖα δὲν προσέχει.

"Ἐλεήσεται Ἑρωπαῖοι τοὺς συμμάχους ὅπως ὅπως,
'πῆτε πάλι 'στὸν Σταμπούλωφ πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι τρόπος.
Καταφέρετε τὸν Τσούση ἐπιστήμως νὰ 'μιλήσῃ
καὶ τιμῆς νὰ δώσῃ λόγον πῶς Σχολεῖα δὲν θὰ κλείσῃ,
καὶ ἂν ντακάπο μᾶς τὴν παιξὴ τότε πλέον τὴν κακὴ σας...
ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική του καὶ ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική σας.

Εἰς τὴν ράχη μας ὁ Τσούσης ὅσο θέλει ἄς γελά...
δὲν θὰ σκάσωμε γιὰ τοῦτο, οὐδ' ὁ κόσμος δὲν χαλά.
Νὰ Σχολεῖα, νὰ καὶ γλώσσαις... εἰς ἑμᾶς μονάχα φθάνει
τὸ χαρτί νὰ μὴ μᾶς λείψῃ καὶ γιὰ γράψιμο μελάνι,
καὶ γὰρ θὰ πολεμοῦμε καὶ θὰ κάνωμε τουλοῦμι
Εὐρωπαίους καὶ Βουλγάρους μὲ τῆς νόταις τοῦ Δραγοῦμη.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

**Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
τοῦ «Ρωμῆου» μας τὸ κεμερί.**

Πολλοὶ φωνάζουν ὁ «Ρωμῆος» πῶς τὸ φορεῖ στραβά
καὶ ὅποιος γραφῇ συνδρομητὴς πληρώνει ἀκριβὰ,
καὶ ἂν καὶ εἶναι προθυμότετοι συνδρομηταὶ νὰ γίνουν
ἀλλὰ πολὺ ἀσύμφορον τὴν συνδρομὴν του κρίνουν.

Δι' ὅλ' αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἀνοίξας τὰ γκαβά του
ἐφέτος ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ τὸν χαβὰ του.
'Ακούσαντες τὰ δίκαια παράπονα καὶ ἑμεῖς
καὶ εὐρίσκοντες βαρύτατα τὰ περὶ συνδρομῆς,
ἐκ πείρας δὲ γνωρίζοντες ἡ φτήνεια πῶς συμφέρει,
ὀρίζομεν τὴν συνδρομὴν γιὰ μὲν τὰ ἐξω μέρη
εἰς **δέκα φράγκα στρογγυλά** καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἀλλὰ γιὰ τὸ Ρωμαῖκο **δραχμὰς ὀκτώ** καὶ μόνον.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ
τῶν γενικῶν Ἀσφαλείων, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
'Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
καὶ ἄς σπύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαρούχι.
'Ἀσφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γενεᾷ ἡ πλᾶσις,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά καὶ ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
'Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξελου τὸ σπῆτι.

Πολέμου τοῦ Κριμαϊκοῦ σπουδαία ἱστορία,
ποῦ τόσων ἀναπτύσσεται συμβάντων ἀπειρία.
'Ἀντὶ πεντάρας τακτικὰ πωλεῖται 'στάς ὁδοὺς...
Γεωργίου Τσαγκάρης λέγεται ὁ ταύτην ἐκδιδοῦς.

Τῆς Ἀλεξάνδρας γκαρουρά τὰ μάλιστα εἰκὼν
μ' ὅλον τὸ λάμπον κάλλος τῆς τὸ τόσον θελκτικόν.
Τοῦ Κοκκινάκη ἐκδοσίς, πᾶσαι τεχνίταις πρώτης,
καὶ ἄς πάρῃ δι' ἀνάμνησιν ὁ καθε πατριώτης.

μὲ Χιμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοφύτος πολὺς.